

BENEDICCIÓ DE LA PINTURA DE SANT JOAN PAU II

Església dels Dolors de Vic, 12-11-2016

Membres de la Congregació dels Dolors, Sr. Corrector,
Sra. Alcadessa,
Sr. Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya,
Sr. Jordi Díaz Alamà, autor de l'obra que avui beneïm.
Joves, germans tots...

A les acaballes de l'Any Sant de la Misericòrdia, la providència ens fa el regal d'una obra extraordinària que ens fa més proper l'apòstol de la misericòrdia divina en el darrer quart del segle XX i principis del segle XXI, sant Joan Pau II. Ell va escriure a l'inici del seu pontificat, l'any 1980, la seva segona encíclica, que portava per títol *Dives in misericordia* (ric en misericòrdia) i que tenia per tema la misericòrdia divina. En aquesta encíclica afirma amb claredat: «És el misteri de Jesús crucificat i ressuscitat el qui porta en ell mateix la més completa revelació de la misericòrdia, és a dir, de l'amor més fort que la mort, més fort que el pecat i que tot mal, de l'amor que aixeca l'home de les caigudes greus i l'allibera de les més grans amenaces» (núm. 15). Ell així mateix va voler que s'anomenés el segon Diumenge de Pasqua, també com a Diumenge de la Divina Misericòrdia. I, com a segell de la seva obra, fou cridat a la Casa del Pare a la vigília d'aquest diumenge, el 2 d'abril del 2005.

Ell, entre moltes altres realitats de lliurament generós a l'Església i a la humanitat sencera, fou gran apòstol dels joves. Instituí la Jornada Mundial de la Joventut i lliurà, en acabar l'Any Sant de la Redempció, el 1983, en commemoració dels mil nou-cents cinquanta anys de la mort redemptora de Crist, la creu, que va acompanyar les celebracions de l'any sant, als joves, perquè la portessin per tot el món. I així fou i així és: la creu jubilar es va convertir en la creu dels joves i la creu missionera, portada arreu del món, acompanyada també, per voluntat de sant Joan Pau II, per una icona de Maria, mare de l'Església.

La pintura que avui beneïrem ens fa presents aquestes realitats: la Creu del Jubileu o dels Joves, sant Joan Pau II i els joves que la porten. El sentit de l'enviament de la creu arreu del món s'explica a partir de les paraules que sant Joan Pau II va dir en l'inici del seu ministeri de successor de sant Pere. Ell deia amb veu forta i clara: «Germans i germanes! No tingueu por d'acollir el Crist i d'acceptar la seva potestat... No tingueu por! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist! Al seu poder salvador, obriu-li els confins dels Estats, els sistemes econòmics i polítics, els amples camps de la cultura, de la civilització i del desenvolupament. No tingueu por! Crist sap què hi ha dins l'home. Només ell ho sap!»

Sant Joan Pau II és model del qui sap confiar en els joves per a les obres més nobles de la humanitat. Ell és model del qui no té por d'anunciar Crist als homes, amb la certesa que Crist no pren res, sinó que ens ho dona tot. Ell és la llum del món. Ell és el camí, la veritat i la vida. Ell és, doncs, intercessor per als qui cerquen sincerament en el seu cor la veritat de l'amor, l'amor en la veritat; per als qui cerquen la llibertat autèntica en l'amor i en la veritat.

Els joves presents en aquesta pintura també ens interpel·len. La mirada d'un d'ells als qui contemplem la pintura ens qüestiona en el més pregon del cor. Als qui tenim la responsabilitat de guiar l'Església, perquè sigui reflex de misericòrdia i tendresa enmig del món, oberts a tots els qui cerquen de veritat, els qui són pobres i necessiten la misericòrdia, els qui són exclosos i no entren en els esquemes d'una societat massa tancada, de vegades, en l'individualisme i el materialisme; però també a tots, creients i no creients, perquè el que la creu de Crist porta en ella mateixa és aquell amor més gran del qui dóna la vida perquè tots els homes tinguin vida, i vida eterna.

Deixem que la creu de Crist que els joves i sant Joan Pau II ens fa present ens obri el cor a aquell amor que no mor mai, aquell amor que obre el cor a l'esperança sempre viva. Sant Joan Pau II, intercediu per nosaltres. Amén.

PARLAMENT FINAL

Les meves paraules finals volen ser, primer de tot, d'agraïment al jove pintor artista, Jordi Díaz Alamà, per la seva obra extraordinària que avui ens ha estat lliurada. I, si aquesta obra en ella mateixa ja és preciosa, ho és encara més en un lloc de culte cristià, com ho és aquest temple de la Congregació dels Dolors. I encara més, si pot ser, en quant ha estat beneïda a fi que la benedicció de Déu, per intercessió de sant Joan Pau II, arribi a tots els qui l'invoquen en la seva actitud d'alegria, d'acolliment i de desig que Crist regni en el cor de tota persona.

Regracio, així mateix, els qui, des de la Congregació dels Dolors de Vic, heu fet possible que aquesta obra d'art sigui una realitat, amb el desig inicial que una imatge de sant Joan Pau II fos present a la ciutat de Vic. I així, posant-vos en contacte amb el Sr. Jordi Díaz Alamà —i quina gran descoberta!—, amb escreix, s'ha fet realitat, amb una obra que honora aquest temple, honora la ciutat de Vic i honora tota la diòcesi vigatana. També agraeixo, com no podia ser de cap altra manera, al Sr. Conseller de Cultura la seva presència, que fa palès l'interès per la cultura cristiana que engendra art sacre, religiós. Aquesta ciutat de Vic i aquesta diòcesi fan una aposta clara per la cultura cristiana, que en aquesta terra es converteix, per tant, en cultura catalana. La seva presència i el seu suport ens esperonen a treballar més i més per una cultura que humanitzi i faci que el nostre món sigui millor.

Sant Joan Pau II en la conclusió de la carta als artistes feta l'any 1999 deia: «Que la bellesa que transmeteu a les generacions del demà provoqui en elles admiració. Davant la sacralitat de la vida i de l'ésser humà, enfront de les meravelles de l'univers, l'única actitud apropiada és l'admiració... Els homes d'avui i de demà tenen necessitat d'aquesta admiració per a afrontar i superar els desafiaments crucials que s'ataïllen en l'horitzó. Gràcies a aquesta admiració, després de cada moment de foraviament, podrà posar-se altra vegada dempeus i podrà tornar a emprendre el seu camí. Precisament en aquest sentit s'ha dit, amb profunda intuïció, que «la bellesa salvarà el món» (núm. 16).

I acabo unint aquesta darrera frase de Dostoievski amb la misericòrdia divina de la qual era gran estimador sant Joan Pau II. L'autor rus de l'obra que porta per títol *L'idiota* posa en boca del protagonista el seu pensament: «La bellesa salvarà el món.» Però l'escriptor fa que aquesta afirmació vagi seguida immediatament d'una pregunta: «Quina bellesa és eixa que salvarà el món?» Dostoievski tenia ben clar que no qualsevol bellesa salva el món; existeix una bellesa que pot salvar el món i una bellesa que pot conduir-la al foraviament, a la perdició. I, per això, ell mateix va escriure en una carta a una seva neboda: «Solament hi ha un rostre en el món sencer que és absolutament bell, preciós: el rostre de Crist. Però l'aparició d'aquest ésser infinitament preciós és, certament, un miracle infinit.» I, en veritat, la bellesa de Jesús és la bellesa de l'amor, de l'amor misericordiós. Amor, bellesa i veritat són tres realitats inseparables en una autèntica obra d'art. La que avui hem beneït manifesta aquestes tres realitats ben unides.

L'enhorabona a tots i que sant Joan Pau II intercedeixi per tots nosaltres. Gràcies per la vostra presència.